

ЂУРЂИЈА МИЛИЋ (1994)

Генерација 2009 - 2013

Природно-математички смер IV-1

Разредни старешина Верица Станић

Како се приближавао крај основне школе, а и време избора наставка школовања, за мене је настајала само једна дилема – који смер Гимназије уписати. Одлука о самој средњој школи већ увелико је била донета. Једину жељу на листи у мојој глави креирала су следећа размишљања – желим да наставим школовање у Трстенику, задобијем, пре свега, шире опште образовање и, једног дана, стремим ка академском; у том моменту без јасних назнака чиме бих касније желела да се бавим. Гимназија.

Иако по природи више наклоњена друштвеним наукама, уписујем прву жељу, природно-математички смер. Деловало је као рационалан избор, с обзиром на то да у том тренутку нисам знала да ли ћу се отиснути друштвеним или можда неким другим водама, на чијем путу би стајале математика и остала природна дружина (на којој је свакако требало више да радим).

Прва година је прошла у упознавању и зближавању новооформљеног одељења, под будним оком професорке и разредне Верице Станић. У самом почетку се примећивао изузетан потенцијал "Веркине бригаде", како у погледу постизања школских успеха, тако и оним везаним за спортска такмичења, уметност у разним облицима, али и кад је у питању само дружење и слојност одељења. Свака следећа година доносила је нове приче, нова надања и ишчекивања. И даље чувам малу свеску у којој смо записивали смешне догађаје са часова. Дуго путовање аутобусом на екскурзији у трећој години у Мађарску и Чешку са свраћањем у Немачку и Словачку, сада не звучи као једва испуњени изазов, већ као време кад смо били потпуно слободни и опуштени у иностранству први пут сви заједно. Матурска

екскурзија у Грчку је свакако нешто што се памти цео живот – Паралија и лајање на звезде, сиртаки у таверни, возња до Метеора, прелепа Атина.

Имала сам велику част да сам била у једној од генерација којој су предавале професорске легенде Трстеника.

Моја разредна, Верица Станић, прослављени командант првог одељења, била је свакако много више од професора за нас. Неко ко је увек ту да подржи, да савет, заштити одељење, погура наше идеје. Бригада не би била таква каква јесте да она није била на њеном челу.

Професорки Гордани Миљковић дугујем специјалну захвалност за све лепе тренутке, потпуно креативан приступ обради свих књижевних дела и максималну подршку током додатне наставе за такмичење из српског језика.

Драги професор физике Мирослав Стојанчев нажалост више није са нама. Његов допринос причама и сећањима из гимназијских дана је немерљив и заувек ћемо га се сећати.

Такође бих издвојила професоре без којих све оно што је сачињавало наше школско доба, а и многих генерација пре нас, не би било исто, а који су сада у заслуженој пензији: проф. Милета Смиљковић – поред кога смо у спортској сали (неки и први пут) заиграли коло; проф. Слободан Вукичевић – који је са жаром селектора репрезентације предводио одбојкашки тим; професорке Драгана Степановић, Радојка Калајцић и Душица Бурић учиниле су да историја, биологија и географија заузимају битно место у препричавањима догоровштине са часова, уз велико поштовање и част што смо били једна од генерација која су та предавања похађали.

Сви остали професори наше школе су изванредни стручњаци у својим областима и они су обликовали Гимназију у то како смо је ми доживели, а неке нове генерације тек ишчекује.

Предмет који сам одувек волела је српски језик, а такмичење после основне школе наставила сам и у гимназији. Стандардну екипу такмичара из матерњег нам језика увек надахнуто припремала је професорка Гордана Миљковић. Остваривали смо увек солидне пласмане на оркужном такмичењу, а имала сам част да престављам нашу школу и на републичком у Тршићу.

Велико место у мом одрастању и сазревању имао је спорт. Одбојку сам тренирала за локални Одбојкашки клуб Трстеник, а имале смо срећу да је већина девојака из клупске екипе учила управо у Гимназији “Вук Караџић”. Школски тим предводио је професор Слободан Вукичевић. Три године заредом освајале смо места на републичком такмичењу (две бронзане и једна сребрна медаља). Наш фамозни поздрав по освајању поена “ВУК” орио се широм Србије. Године 2009, организатор такмичења био је Трстеник и заувек ћу памтити Халу спортова испуњену до последњег места и навијање наших школских другова. Две године касније, у Сремску Митровицу пристиже пун аутобус ђака и професора трстеничке гимназије као велика подршка одбојкашицама које су браниле боје школе. То је нешто што остаје.

Гимназију “Вук Караџић” завршавам са одличним успехом и као носилац Вукове дипломе.

Након Гимназије, уписујем Факултет организационих наука у Београду, смер Менаџмент. На истом факултету завршавам и Мастер студије – Пословна аналитика.

Након факултета, а после две праксе у једној америчкој ИТ/телеком компанији, у истој добијам и посао. У питању је био комерцијални тим, рад са добављачима, који су стационирани у целом свету. То ми је омогућило да наставим да живим у Београду, а отворило прозор у остатак света. Након пет година прелазим у другу фирму у индустрији. Са послом који је базиран на комуникацији и операцијама преко интернета, бришу се границе, а канцеларија може бити стан у Београду, нека лепа дестинација у иностранству, а такође се омогућују чешће и дуже посете мом Трстенику. За сада, стално пребивалиште ми је и даље главни град, где живим са сестром, такође бившим ђаком Гимназије и садашњим студентом Медицинског факултета.

Гимназија је испунила очекивања и пружила је један широк спектар познавања разних предмета. Омогућила је да се у том опсегу информисања “пронађемо” и свој пут даље креирамо по нашој жељи.

Научила ме је да је “жеља – ствар слабих, а воља – ствар јаких” и да, ако смо мотивисани том својом вољом можемо прећи “per aera ad astra”.

Вредно ућење, активно бављење спортом и обавезна дружења, изласци и екскурзије тренирали су ме да тежим балансу у животу. Поред неопходног сазревања кроз разне тестове и оцењивања, можда најважнија школа кроз Гимназију је она – како постати човек и пријатељ. Нека пријатељства стечена у школи трајаће цео живот, са неким ће се путеви раздвојити па можда поново укртити, али увек остају успомене и приче којих се изнова и изнова присећамо.

“Веркина бригада” је успоставила традиционално летње окупљање када је већина одељења у могућности да се појави. Тако обележавамо оно што смо прошли, присећамо се неких пређашњих дана и одржавамо везе за будућност.